

прѣминатъ, и да дойдете до сжщественото, до онази, която е изпратила цвѣтята. Слѣдователно, да почнемъ душа съ душа да се разбираме, сърце съ сърце и умъ съ умъ. Сега, поетитѣ казватъ, че сърцето е било олтаръ въ храма Божи; но то е символъ, не е тѣй;— че умътъ билъ слуга, но и то е символъ, не е тѣй. Ама душата била цѣлата вселена, и то е само символъ. Какво нѣщо е цѣлата вселена? Ти знаешъ ли, какво е вселената? „Не че не знаемъ, знаемъ“. Учени хора има, външнитѣ учени хора, като обърнатъ ония крила горѣ, аеропланитѣ, и ония супердреднаути, въ единъ часъ могатъ да пометатъ единъ градъ, като хвърлятъ шрапнели, по-дълги отъ единъ метъръ, послѣ ония брѣмчила отгорѣ спущатъ бомбичкитѣ много майсторски. Тия учени иматъ знания, но съврѣменнитѣ хора знаятъ само да разрушаватъ. Тѣ нѣматъ това велико изкуство да градятъ. И съврѣменната култура отъ 8 хил. години насамъ е култура само на разрушение. И, ако нѣкой оспорва това, ще кажа: покажете ми единъ градъ, който е направенъ прѣди хиляди години и да е останалъ здравъ, или единъ човѣкъ, който отъ нѣколко хиляди години да не е умрѣлъ. И такава една култура, че земята е пълна само съ кости, и лицето ѝ е пълно само съ развалени градове. Имате една култура на вѣчно разрушение,—която гради и разрушава. Защо? Не че тя е лоша, тя приготвява свѣта за нѣщо по-велико. Тѣй сега вие, които влизате вжтрѣ, които сте дошли тукъ, имате знания, азъ се прѣкланямъ прѣдъ вашитѣ знания. Но какво можете да направите?—Можете да ми отрѣжете главата, можете да ме нацапате въ вѣстницитѣ. И на това се очудвамъ азъ. То е гениалностъ—да знае човѣкъ да измисля, и то е култура. Но тази култура не носи щастие за човѣшкитѣ сърца, не носи животъ за човѣшкия умъ. Защо? Ако вие идвате да слушате отъ мене туй, което свѣтътъ ще ви каже, нѣма защо да идвате. Вие може да умрете, но може и да кажете: „Азъ